



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 282/2020-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. júna 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Petra Molnára (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Elenou Ľalíkovou, Podbrezovská 34, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Cdo 192/2018 z 30. septembra 2019 a takto

### **r o z h o d o l :**

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

## **O d ô v o d n e n i e :**

### **I.**

#### **Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia**

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. decembra 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 Cdo 192/2018 z 30. septembra 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou podanou na Okresnom súde Bánovce nad Bebravou (ďalej len „okresný súd“) zaregistrovanou pod sp. zn. 4 C 2/2014 domáhal vypratania nehnuteľnosti proti žalovanej. Žalovaná v označenom konaní vzniesla vzájomný návrh na určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Okresný súd rozhodol v označenej veci rozsudkom sp. zn. 4 C 2/2014 z 24. júna 2015 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) tak, že návrh sťažovateľa o uloženie povinnosti žalovanej vypratať nehnuteľnosti zamietol (prvý výrok, pozn.) a určil, že žalovaná je spoluvlastníkom spornej nehnuteľnosti v spoluvlastníckom podiele 1/2. Tretím výrokom rozsudku okresný súd rozhodol o náhrade trov konania tak, že žalovanej priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Sťažovateľ podal proti rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 5 Co 753/2015 z 27. apríla 2016 tak, že rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne. Proti označenému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 7 Cdo 12/2017 z 25. októbra 2017 tak, že dovolanie odmietol ako procesne neprípustné. Sťažovateľ podal proti rozhodnutiu dovolacieho súdu ústavnú sťažnosť, o ktorej rozhodol ústavný súd nálezom sp. zn. III. ÚS 82/2018 zo 17. júla 2018 tak, že vzhľadom na zistené porušenie práva na

spravodlivý proces ústavnou sťažnosťou napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší súd opätovne rozhodol o dovolaní sťažovateľa napadnutým uznesením, ktorým dovolanie opäť odmietol.

3. Sťažovateľ nespokojný s výsledkom konania v jeho veci podáva ústavnú sťažnosť, v ktorej atakuje právne závery, na ktorých stojí napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, a tvrdí, že najvyšší súd nesprávne a svojvoľne jeho vec posúdil a rozhodol arbitrárne. Sťažovateľ namieta, že najvyšší súd po zmene procesného kódexu z Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) na Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) mechanicky a bezmyšlienkovite aplikoval judikatúru vzťahujúcu sa k § 237 ods. 1 písm. f) OSP, ktorá podľa neho nie je aplikovateľná na súčasný dôvod prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože nezahŕňa všetky prípady, v ktorých môže dochádzať k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP. Tvrdí, že pri *„zmenených procesných predpisoch sú nepoužiteľné všetky precedenty, viažuce sa k dovolaciemu konaniu podľa OSP“*. V nadväznosti na to skutkovo argumentuje, spochybňuje závery krajského súdu a tvrdí, že z vykonaného dokazovania nevyplýval záver, že svedkovia žalovanej potvrdili, že bola uzavretá dohoda pred výstavbou domu, ale len to, že keď sa stavba postaví a skolauduje, sťažovateľ „prepíše“ polovicu domu na žalovanú. Z uvedeného sťažovateľ konkludentne vyvodzuje, že bolo potrebné za daných skutkových okolností uzavrieť písomnú dohodu, preto závery krajského súdu nemôžu obstáť, preto mal najvyšší súd vstúpiť do rozhodovacieho procesu a meritórne posúdiť žalobný nárok žalovanej. Vychádzajúc z prezentovanej argumentácie, sťažovateľ je toho názoru, že táto otázka zatiaľ v judikatúre dovolacieho súdu riešená nebola, preto bol podľa názoru sťažovateľa naplnený dôvod prípustnosti dovolania sťažovateľa podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Sťažovateľ na základe uvedeného tvrdí, že najvyšší súd mu neposkytol ochranu jeho označeným právam, preto jeho napadnutým uznesením malo dôjsť k porušeniu označených práv sťažovateľa.

4. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol nálezom v takomto znení:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, ústavy a spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, postupom NS v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cdo 192/2018 a jeho uznesením z 30. septembra 2019 porušené boli.

2. Uznesením NS z 30. septembra 2019, sp. zn. 7 Cdo 192/2018 zrušuje a vec sa vracia NS na ďalšie konanie.

3. [REDAKOVANÉ] priznáva náhrada trov konania v sume 623,26 eur...“

## II.

### Relevantná právna úprava a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom

zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

9. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

11. Ústavný súd pripomína, že vo vzťahu ku všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol,

alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07, I. ÚS 272/09).

12. Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu a aj štrasburských orgánov ochrany práv, z čoho rezultuje pomerne bohatá judikatúra k jeho významu z pohľadu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. 1. 1999). Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins

c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06).

### III.

#### Samotné posúdenie veci ústavným súdom

13. Sťažovateľ vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a analogického práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podstata jeho argumentácie spočíva v nesúhlase s právnymi závermi najvyššieho súdu, ktorý mu údajne neposkytol súdnu ochranu z arbitrárnych a ústavne neudržateľných dôvodov.

14. Vychádzajúc z mantinelov možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, sa ústavný súd oboznámil s tými časťami odôvodnenia napadnutého uznesenia súdu, ktoré boli pre posúdenie dôvodnosti sťažnosti v tejto časti podstatné. Najvyšší súd v podstatnom na odôvodnenie svojho rozsudku konštatoval, že namietaný dôvod prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, spočívajúci v arbitrárnosti odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, nie je daný, pretože krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil dostatočne, a preto ho nebolo možné považovať za arbitrárne do tej miery, aby založilo výnimku zo zjednocujúceho stanoviska najvyššieho súdu R 2/2016 (body 25, 26 odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu). K uvedenému ústavný súd dodáva, že predmetné stanovisko je plne aplikovateľné aj na novú procesnú úpravu vo vzťahu k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP. K ďalšej namietanej vade zakladajúcej údajnú zmätočnosť konania, spočívajúcu v nenariadení pojednávania v konaní pred odvolacím súdom, najvyšší súd v bodoch 21 a 22 odôvodnenia svojho napadnutého uznesenia uviedol, že neexistovala žiadna z prekážok ustanovená a upravená v § 214 ods. 1 OSP (v platnom znení v rozhodnom čase, pozn.), a teda boli splnené procesné podmienky, ktoré umožňovali krajskému súdu rozhodnúť aj bez nariadenia ústneho pojednávania.

15. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietaný dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, najvyšší súd konštatoval, že za relevantnú nemožno považovať otázku určenia presnej výšky podielu a prípadného práva na vyrovnanie sa za získaný majetok. Keďže z vykonaného dokazovania vyplynulo, že dohoda o založení spoluvlastníckych podielov v rozsahu 1/2 bola preukázaná výpoveďami svedkov, táto sťažovateľom nastolená otázka nebola posudzovaná a od jej vyriešenia rozhodnutie odvolacieho súdu nezáviselo. Preto najvyšší súd konštatoval neopodstatnenosť vyvodenia prípustnosti svojho dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Najvyšší súd v súvislosti s uvedeným len dodal, že pokiaľ sťažovateľ spochybňoval určenie veľkosti spoluvlastníckych podielov, táto otázka je otázkou skutkovou (body 30 a 31 odôvodnenia napadnutého uznesenia) a nie právnou.

16. Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého uznesenia konštatuje, že sa z obsahu napadnutého uznesenia presvedčil, že najvyšší súd vyhodnotil všetky relevantné a rozhodné skutočnosti v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v napadnutom uznesení dostal ústavne konformné odpovede na všetky podstatné okolnosti prípadu v súvislosti s namietanými dôvodmi svojho dovolania. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutých rozhodnutí, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

17. Ústavný súd preto konštatuje, že dôvody napadnutého uznesenia najvyššieho súdu sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem.

18. Takisto nemožno v okolnostiach posudzovanej veci súhlasiť s názorom sťažovateľa, že judikatúra viažuca sa na predošlý procesný kódex Občianskeho súdneho poriadku je *en bloc* nepoužiteľná. Ústavný súd k uvedenej problematike dodáva, že je ju potrebné vnímať v kontexte novej právnej úpravy a citlivo posudzovať jej aplikovateľnosť. Pokiaľ ide o vady zmätočnosti konania podľa § 237 OSP, tieto boli premietnuté do nového procesného kódexu v § 420 CSP. Ide v princípe totožnú právnu úpravu väd zmätočnosti [s výnimkou vady podľa § 237 písm. f) OSP, pozn.], preto aj judikatúra viažuca sa k Občianskeho súdnemu poriadku je v princípe aplikovateľná, pokiaľ neexistujú odlišnosti v samotnej súvisiacej procesnej úprave (napr. spočívajúce v odlišnej úprave procesných inštitútov v porovnaní s OSP, pozn.). Pokiaľ však ide o vadu zmätočnosti podľa § 237 písm. f) OSP v porovnaní s vadou podľa § 420 ods. 1 písm. f) CSP, je potrebné konštatovať, že aj judikatúra viažuca sa na § 237 písm. f) OSP sa postupne vyvíjala najmä v dôsledku rozhodnutí ústavného súdu, ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), pričom sa postupne približovala svojím obsahom k poskytovaniu garancií spravodlivého procesu v porovnateľnom rozsahu tak, ako ho vníma aj ESLP. Zákonomdarca vzhľadom na uvedené, pri koncipovaní charakteru vady podľa § 420 písm. f) CSP, túto vadu naformuloval a rozšíril tak, že pod ňu spadajú všetky prípady porušenia práv na spravodlivý proces, ktoré vznikli v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, a to za predpokladu, že tieto porušenia majú ústavnoprávnu relevanciu, resp. intenzitu.

19. Preto v kontexte posudzovaného prípadu, keď sťažovateľ namietal arbitrárnosť postupu, ako aj samotného odôvodnenia rozsudku krajského súdu v dovolacom konaní, v dôsledku nedostatočného vyhodnotenia skutkového stavu a z toho plynúce nesprávne právne posúdenie veci, ktoré malo vyústiť až do vady podľa § 420 písm. f) CSP, ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že táto vada by bola naplnená napríklad vtedy, ak by odôvodnenie rozhodnutia bolo nepreskúmateľné do tej miery, že by nedávalo konzistentné odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04). Preto ak najvyšší súd uviedol, že v danom prípade nejde o rozhodnutie, ktorého odôvodnenie neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu v zmysle stanoviska najvyššieho súdu R 2/2016, rešpektoval tým

garancie spravodlivého procesu tak, ako sú vnímané aj ústavným súdom, len ich vyjadril inými slovami. Ústavný súd preto (po posúdení odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu) záver najvyššieho súdu rozhodne nepovažuje za arbitrárny, prípadne zjavne neodôvodnený a v kontexte obsahu namietanej vady aj aplikovateľný na prípad sťažovateľa, a to aj napriek tomu, že ide o judikatúru viažucu sa k predošlej právnej úprave, teda Občianskemu súdnemu poriadku.

20. Vychádzajúc z uvedeného, je ústavný súd toho názoru, že niet relevantnej spojitosti medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu alebo postupom, ktorý mu predchádzal a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na ústavne akceptovateľnú odôvodnenosť napadnutého uznesenia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť sťažovateľa podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

21. Nad rámec už uvedených dôvodov ústavný súd dodáva, že sťažovateľ sám stanovil rozsah a predmet svojej sťažnosti, pričom za porušovateľa svojich práv vo svojej sťažnosti označil len najvyšší súd (podobne ako aj v konaní vedenom pred ústavným súdom pod sp. zn. III. ÚS 82/2018, pozn.). Sťažovateľ konkrétne svojou sťažnosťou napádal len napadnuté uznesenie najvyššieho súdu ako výsledok dovolacieho konania a postup súdu v dovolacom konaní. Rozsah prieskumu v rámci dovolacieho konania je však striktne limitovaný a viazaný na existenciu označených dôvodov zakladajúcich prípustnosť dovolania. Pokiaľ označený dôvod prípustnosti dovolania nebol daný, čo v konkrétnom prípade najvyšší súd konštatoval a svoje rozhodnutie riadne odôvodnil, nemožno v skutočnosti, že sa najvyšší súd meritórne nezaoberal údajným nesprávnym právnym posúdením veci, vidieť porušenie základných práv alebo slobôd.

22. Pretože sťažnosť bola odmietnutá v celom rozsahu, ústavný súd o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnosti nerozhodoval, pretože tieto sú viazané na to, že ústavný súd sťažnostiam vyhovie.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. júna 2020

Luboš Szigeti  
predseda senátu